

Ноччу партызаны падцягнулі да Пялядак атрады, узялі вёску ў акружэнне і пачалі штурм. Нямногім галаварэзам удалося выратавацца ў тым баі.

1 студзеня 1944 г. Указам Прэзідыума Вярхоўнага Савета СССР за выключныя заслугі ў развіцці партызанскага руху ў раёне, асабісты гераізм і адвагу ў баявых аперацыях «рэйкавай вайны» Мікалай Піліпавіч Каралёў быў удастоены звання Героя Савецкага Саюза з уручэннем яму ордэна Леніна і медаля «Залатая Зорка».

Аднак гэтая радасная падзея ў партызанскім злучэнні ў хуткім часе змянілася смуткам. 6 студзеня 1944 г. у выніку здрады ў няроўным баі загінуў намеснік камандзіра злучэння па разведцы С.С.Сумчанка. Гібель Сцяпана Сяргеевіча глыбока перажывалі ўсе партызаны. Яго імем быў названы 212-ы партызанскі атрад пад камандаваннем П.А.Маркоўскага. Партызаны пакляліся адпомсціць за смерць баявога таварыша.

Дзякуючы смеласці і адвазе асіповіцкіх партызан-падрыўнікоў толькі за люты 1944 г. было пушчана пад адхон 46 воінскіх эшалонаў праціўніка, з процітанкавых ружжаў падбіта 18 паравозаў, 31 аўтамашына, 2 танкеткі і 1 цягач.

Мініраваннем дарог, агнём з засад ліквідаваны 42 аўтамашыны, 1 бронемашына і 2 падвоі. За час праведзеных кружэнняў паяздоў, у баях з засад забіта 266 гітлераўцаў, паранена і ўзята ў палон 77. Спалена бензіна 66 т, ліквідавана 10 мастоў на шашы і грунтовых дарогах, пашкоджана 8,5 км тэлефонна-тэлеграфных ліній.

У лютым 1944 г. нямецка-фашысцкія акупанты акружылі вёскі Дубавое, Верхі, Вярэйцы, Пратасевічы, Пабокавічы і Паплавы і ўсіх мужчын адправілі на перада-

вую, а жанчын вывезлі на катаржныя работы ў Германію.

23 лютага 1944 г. у дзень святкавання чарговай гадавіны Чырвонай арміі буйная часць эсэсаўскіх войскаў напала на партызанскую заставу, размешчаную ў в. Каменічы. Невялікая група партызан, якая ахоўвала вёску, заўважыўшы варожы ланцуг, паслала за дапамогай у штаб злучэння, а сама адбівала атакі, несучы вялікія страты. Калі ў баі загінуў палітрук Трубіцын, падрыўнік Барыс Дзмітрыеў узначаліў абарону. Але ён таксама геройскі загінуў у няроўнай схватцы. Пазней Дзмітрыеў быў удастоены звання Героя Савецкага Саюза (пасмяротна).

Вясной 1944 г. брыгаднай разведцы ўдалося атрымаць звесткі аб тым, што ў в. Пухавічы сканцэнтраваны 3 пяхотныя дывізіі і танкавая брыгада, гатовыя нанесці удар па партызанах Асіповіцкага раёна. Асіповіцкі падпольны райком партыі прыняў рашэнне вывесці атрады з-пад удару. Партызанская разведка ўважліва назірала за рухам войскаў праціўніка і рэгулярна паведамляла камандаванню злучэння аб перамяшчэнні войскаў праследавацеля. Гітлераўцы захапілі стаянку лагера, яны зруйнавалі яе з зямлёй, але дабіцца жаданых вынікаў так і не змаглі. Партызанам удалося без вялікіх страт выйсці з акружэння.

У сакавіку 1944 г. Каралёва адазвалі з брыгады ў Беларускі штаб партызанскага руху. Камандаванне злучэннем (1854 партызаны) прыняў І.Б.Гнядзько, а ў маі яго ўзначаліў В.В.Глотаў. У канцы чэрвеня асіповіцкія партызаны зліліся з часцямі наступаючай Чырвонай арміі, упісаўшы яркую старонку ў гісторыю барацьбы беларускага народа з нямецка-фашысцкімі захопнікамі.

У.П.Зорын.

Партызанскія фарміраванні, якія дзейнічалі на тэрыторыі Асіповіцкага раёна

ОСИПОВИЧСКАЯ ВОЕННО-ОПЕРАТИВНАЯ ГРУППА

Сформирована в июле 1943 г. в соответствии с постановлением Могилевского подпольного обкома КП(б)Б и приказом Могилевской (областной) военно-опера-

тивной группы на базе отрядов 1-й Осиповичской бригады. При создании ВОГ управление 1-й Осиповичской бригады упразднено, а ее отряды 210, 211, 212 и 213-й включены в ВОГ отдельными боевыми единицами. Одновременно в составе ВОГ